

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2854/2561

นาย น. โจทก์ นางสาว พ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1169, ป.พ.พ. มาตรา 1461, ป.พ.พ. มาตรา 1484, ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 148,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้ศาลพิพากษาให้โจทก์และจำเลยหย่ากันและแบ่งสินสมรส ประเด็นในคดีก่อนมีว่า มีเหตุหย่าหรือไม่ หากศาลพิพากษาให้หย่า จึงจะมีการแบ่งสินสมรสว่ามีทรัพย์สินใดที่เป็นสินสมรส เมื่อศาลพิพากษายกฟ้องเนื่องจากไม่มีเหตุหย่า จึงไม่ได้วินิจฉัยว่าทรัพย์สินใดเป็นสินสมรสที่จะต้องแบ่ง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้แยกสินสมรสและให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดู ประเด็นแห่งคดีจึงมีว่า มีเหตุให้แยกสินสมรสหรือไม่ และจำเลยต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูหรือไม่ และสินสมรสที่ต้องแยกได้แก่ทรัพย์สินใด ประเด็นแห่งคดีนี้และประเด็นคดีก่อนจึงต่างกัน แม้ทรัพย์สินที่อ้างตามฟ้องคดีนี้จะเป็ทรัพย์สินตามฟ้องกับคดีก่อน แต่เมื่อคดีก่อนศาลยังไม่ได้วินิจฉัยว่าทรัพย์สินใดเป็นสินสมรสที่ ต้องแบ่ง จึงถือไม่ได้ว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้เกี่ยวกับสินสมรสเป็นประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกับคดีก่อน ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำ หรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีก่อน โจทก์ฟ้องขอให้แยกสินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลย เดิมโจทก์และจำเลยประกอบกิจการห้างหุ้นส่วนจำกัด น. และต่อมาจดทะเบียนเลิกห้าง และจัดตั้งบริษัท อ. โดยมีข้อตกลงว่าโจทก์และจำเลยจะไม่ใช้อำนาจบริหารกิจการบริษัท อ. แต่ให้ อ. บุตรชายของโจทก์และจำเลยเป็นผู้บริหารแทน กิจการโรงงานเป็นของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคลแยกต่างหาก หากหาใช้สินสมรสไม่ ทั้งคดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยและคดีถึงที่สุดโดยฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบริษัท อ. เนื่องจากโจทก์ติดการพนันและมีปัญหาหนี้สิน โจทก์จะไม่เกี่ยวข้องเป็นผู้ถือหุ้นหรือกรรมการผู้มีอำนาจ และโจทก์เคยทำลายทรัพย์สินของบริษัทจนถูกห้ามเข้าบริษัท ข้อเท็จจริงในคดีก่อนจึงผูกพันโจทก์และจำเลยในคดีนี้ ตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบกับโจทก์นำคดีนี้มาฟ้องหลังจากคดีก่อนถึงที่สุดเพียง 4 เดือน บ่งชี้ถึงความไม่สุจริตของโจทก์ ฟังไม่ได้ว่าจำเลยขัดขวางการจัดการสินสมรสของโจทก์ บริษัท อ. และ บริษัท ข. มีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากบุคคลอื่นและผู้ถือหุ้น มีสิทธิและหน้าที่ต่างๆ เป็นของตนเอง การดำเนินกิจการต่างๆ เป็นอำนาจหน้าที่ที่กรรมการบริษัทภายในขอบอำนาจหน้าที่หรือวัตถุประสงค์ดังที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับจัดตั้ง กิจการบริษัททั้งสองรวมทั้งทรัพย์สินของบริษัทหาใช้สินสมรสไม่ แต่เป็นของบริษัทภายใต้การดำเนินกิจการของบริษัท หากจะเกิดความเสียหายหรือเกิดความหยายนะ ก็เป็นเรื่องที่กรรมการบริษัทจะรับผิดชอบต่อผู้ถือหุ้นตาม ป.พ.พ. มาตรา 1169 กรณีจึงไม่มีเหตุแยกสินสมรส โจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูแก่โจทก์ แต่ข้อตกลงของโจทก์และจำเลยคือ ให้ อ. บุตรชาย นำรายได้ของบริษัทส่วนหนึ่งมาจ่ายเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์และจำเลยคนละ 300,000 บาท ซึ่งค่าอุปการะเลี้ยงดูตามที่โจทก์ฟ้องเป็นของบริษัทที่นำมาจ่ายให้โจทก์และจำเลยเมื่อมีกำไร หากใช้ค่าอุปการะเลี้ยงดูที่คู่สมรสต้องอุปการะเลี้ยงดูตาม ป.พ.พ. มาตรา 1461 วรรคสอง อันจะถือเป็นเหตุให้แยกสินสมรสตาม ป.พ.พ. มาตรา 1484 (2) ไม่

ทั้งบริษัท อ. ถูกศาลล้มละลายกลางพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลาย จึงมีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่มีรายได้ที่จะนำมาชำระค่าเลี้ยงดูโจทก์และจำเลยได้ ดังนั้นจะถือว่าจำเลยผิดข้อตกลงหาได้ไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ศาลมีคำสั่งแยกสินสมรสระหว่างโจทก์กับจำเลย โดยในส่วนของกิจการโรงงานนำชัย ประพนพจน์หรือนำชัย และกิจการบริษัทอาหารนำไทยพัฒนา จำกัด ให้ตกได้แก่โจทก์ ส่วนกิจการบริษัทซิงกูลาร์ คอมมิวนิเคชั่น จำกัด ให้ตกได้แก่จำเลย ให้นำเงินรายได้จากการประกอบกิจการทั้งสามแห่งรวมถึงทรัพย์สินอื่น ๆ ที่ได้มาก่อนศาลมีคำพิพากษาแยกสินสมรสมาแบ่งกันระหว่างโจทก์กับจำเลยคนละกึ่งหนึ่งเท่า ๆ กัน ให้นำทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินมาแบ่งให้แก่โจทก์กึ่งหนึ่ง หากไม่สามารถแบ่งแยกได้ ให้นำทรัพย์สินออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระให้แก่โจทก์จำนวน 303,307,929.50 บาท ให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูที่จำเลยคงค้างชำระจำนวน 9,600,000 บาท ให้แก่โจทก์ และให้จำเลยนำรายได้จากกิจการอันเป็นสินสมรสมาชำระเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์ในอัตราเดือนละ 300,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งให้แยกสินสมรส ตลอดจนขอให้ศาลแจ้งคำพิพากษาไปยังนายทะเบียนเพื่อจดแจ้งไว้ในทะเบียนสมรสต่อไป หรือใช้คำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนา จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูที่จำเลยคงค้างชำระแก่โจทก์จำนวน 9,600,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี และให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูแก่โจทก์ในอัตราเดือนละ 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 16 กันยายน 2557) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยใช้แทนเท่าที่โจทก์ชนะคดีโดยกำหนดค่าทนายความให้ 200,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติในชั้นนี้โดยคู่ความไม่ได้แย้งคัดค้านว่าโจทก์และจำเลยจดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2521 มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ นายอนาธิทร นายอักรินทร์ และนางดารา เดิมโจทก์ประกอบธุรกิจผลิตเส้นบะหมี่และไบห่อเกี๊ยวซึ่งตกทอดมาจากบิดามารดาโดยโจทก์จดทะเบียนในนามของห้างหุ้นส่วนจำกัดนำชัยอุตสาหกรรม จำกัด เมื่อวันที่ 5 กันยายน 2520 ใช้เครื่องหมายการค้า "นำชัย" และ "รูปเปิดกไข่" โจทก์เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงาน โจทก์เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างจนกระทั่งวันที่ 25 กันยายน 2529 ได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงหุ้นส่วนผู้จัดการจากโจทก์เป็นจำเลย ต่อมาปี 2543 ห้างหุ้นส่วนจำกัดนำชัยอุตสาหกรรมอาหารมีปัญหาขาดทุน จึงจดทะเบียนเลิกห้างหุ้นส่วนจำกัดแล้วจดทะเบียนตั้งบริษัท อาหารนำไทยพัฒนา จำกัด เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2543 โดยโจทก์มิได้มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นเลย วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2548 จำเลยจดทะเบียนตั้งบริษัทซิงกูลาร์ เวิลด์ คอมมิวนิเคชั่น จำกัด มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการติดตั้ง ซ่อมแซมอุปกรณ์โทรคมนาคม พร้อมทั้งติดตั้งเครือข่ายสายโทรคมนาคม ต่อมาวันที่ 18 กรกฎาคม และ 25 กันยายน 2549 เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท ซิงกูลาร์ เวิลด์ จำกัด และบริษัทซิงกูลาร์ คอมมิวนิเคชั่น จำกัด ตามลำดับ โดยโจทก์มีชื่อถือหุ้นในบริษัทนี้ด้วย เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2553 โจทก์ฟ้องจำเลยขอให้ศาล

พิพากษาให้หย่าและแบ่งสินสมรส จำเลยให้การต่อสู้คดีขอให้ยกฟ้อง ระหว่างการพิจารณาโจทก์ ร้องขอคุ้มครองชั่วคราว ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์เดือน ละ 200,000 บาท นับแต่วันฟ้อง จำเลยอุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ชำระค่าอุปการะ เลี้ยงดูตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2554 หลังจากนั้นศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้ยกฟ้อง โจทก์ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน รายละเอียดคดีก่อนปรากฏตามสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 1779/2553 หมายเลขแดงที่ 1953/2555 ของศาลชั้นต้นที่ผู้กรวมสำนวนคดีนี้ โจทก์จึงมาฟ้องคดี นี้และยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวด้วย ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้ว มีคำสั่งให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะ เลี้ยงดูให้แก่โจทก์เดือนละ 300,000 บาท นับแต่วันมีคำสั่ง (วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2555) เป็นต้นไป จำเลยไม่เคยชำระเงินตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวเลยนอกจากนี้ระหว่างการพิจารณาของ ศาลชั้นต้น กรมสรรพากรยื่นฟ้องบริษัทอาหารนำไทยพัฒนา จำกัด เป็นจำเลยต่อศาลล้มละลาย กลาง ขอให้มียคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลาย ต่อมาเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2558 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์บริษัทอาหารนำไทยพัฒนา เด็ดขาด โดยประกาศ ราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2558 และพิพากษาให้ล้มละลายเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2559 ตามคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 1553/2558 ของศาลล้มละลายกลาง ปัญหาต้องวินิจฉัย ประการแรกตามฎีกาของจำเลยว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1953/2555 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้ศาลพิพากษา ให้โจทก์และจำเลยหย่ากันและแบ่งสินสมรส ประเด็นในคดีก่อนมีว่ามีเหตุหย่าหรือไม่ หากศาล พิพากษาให้หย่าจึงจะมีการแบ่งสินสมรสกันว่ามีทรัพย์สินใดที่เป็นสินสมรส เมื่อศาลพิพากษา ยกฟ้องเนื่องจากไม่มีเหตุหย่า จึงไม่ได้วินิจฉัยว่าทรัพย์สินใดเป็นสินสมรสที่จะต้องแบ่ง ส่วนคดีนี้ โจทก์ฟ้องขอให้แยกสินสมรสและให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดู ประเด็นแห่งคดีจึงมีว่ามีเหตุให้ แยกสินสมรสหรือไม่ และจำเลยต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูหรือไม่ และสินสมรสที่ต้องแยกได้แก่ ทรัพย์สินใด ประเด็นแห่งคดีนี้และประเด็นแห่งคดีก่อนจึงต่างกัน แม้ทรัพย์สินที่อ้างตามฟ้องคดีนี้ จะเป็นทรัพย์สินตามฟ้องกับคดีก่อน แต่เมื่อคดีก่อนศาลยังไม่ได้วินิจฉัยว่าทรัพย์สินใดเป็นสินสมรส ที่ต้องแบ่ง จึงถือไม่ได้ว่าฟ้องโจทก์คดีนี้เกี่ยวกับสินสมรสเป็นประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ อย่างเดียวกันกับคดีก่อน ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำหรือดำเนิน กระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1953/2555 ของศาลชั้นต้น ชอบแล้ว ศาลฎีกา เห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยตามปัญหาประการแรกฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สองตาม ฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยขัดขวางการจัดการสินสมรสของโจทก์หรือไม่ ปัญหานี้โจทก์กล่าวอ้างมาใน ฟ้องอันเป็นเหตุขอให้แยกสินสมรส แต่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้วินิจฉัยจึงเป็นการไม่ชอบด้วย พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคหนึ่ง แต่เมื่อสำนวน ขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไปเลยโดยไม่ย้อนสำนวน ข้อเท็จจริงได้ความตาม ทางนำสืบของโจทก์ว่า เดิมโจทก์จำเลยประกอบกิจการโรงงานผลิตเส้นไหมและใบห่อเกี้ยว ในนามห้างหุ้นส่วนจำกัดนำชัยอุตสาหกรรม ต่อมาได้จดทะเบียนเลิกห้างเมื่อปี 2543 เนื่องจาก มีปัญหาเกี่ยวกับหนี้ภาษีอากร แล้วจัดตั้งบริษัทอาหารนำไทยพัฒนาจำกัด ซึ่งมีข้อตกลงว่าโจทก์ และจำเลยจะไม่ใช้อำนาจบริหารกิจการแต่ให้นายอัครินทร์ บุตรชายคนที่สองของโจทก์และจำเลย เป็นผู้บริหาร นอกจากนี้กิจการโรงงานผลิตเส้นไหมและใบห่อเกี้ยวเป็นของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคล แยกต่างหาก หากใช้สินสมรสไม่ ยิ่งกว่านั้นในคดีก่อน (คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1953/2555) ที่โจทก์

ฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ (คดีหมายเลขแดงที่ 22913/2556) ลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2556 ที่อ่านให้โจทก์และจำเลยฟังเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2557 โดยศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า ในการก่อตั้งบริษัทอาหารนำไทยพัฒนา จำกัด โจทก์จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวเนื่องจากโจทก์ติดการพนันและมีปัญหาหนี้สิน โจทก์จะไม่เกี่ยวข้องเป็นผู้ถือหุ้นหรือกรรมการผู้มีอำนาจ ภายหลังโจทก์ก่อเรื่องทำลายทรัพย์สินของบริษัท จนกรรมการผู้มีอำนาจดำเนินการต้องมีคำสั่งห้ามโจทก์เข้าบริษัทและมีการร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญากับโจทก์ แต่ภายหลังได้ถอนฟ้อง ข้อเท็จจริงในคดีก่อนจึงผูกพันโจทก์และจำเลยในคดีนี้ ตามพระราชบัญญัติ ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบกับโจทก์นำคดีนี้ มาฟ้องเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2557 ภายหลังคดีก่อนถึงที่สุดเพียง 4 เดือน บ่งชี้ความไม่สุจริตของ โจทก์ ดังนี้ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยขัดขวางการจัดการสินสมรสของโจทก์ ฎีกาของโจทก์ ตามปัญหาประการที่สองฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สามตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลย จัดการสินสมรสเป็นที่เสียหายถึงขนาดและพฤติการณ์ปรากฏว่าจะทำความเสียหายแก่สินสมรส หรือไม่ สำหรับปัญหาข้อนี้ที่โจทก์อ้างว่าเป็นสินสมรสคือกิจการของบริษัทอาหารนำไทยพัฒนา จำกัด และบริษัทซิงกูลาร์ คอมมิวนิเคชั่น จำกัด นั้น เห็นว่า บริษัททั้งสองแห่งมีฐานะเป็น นิติบุคคลแยกต่างหากจากบุคคลอื่นและผู้ถือหุ้น มีสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ เป็นของตนเอง การ ดำเนินกิจการต่าง ๆ เป็นอำนาจหน้าที่กรรมการบริษัทภายในขอบอำนาจหน้าที่หรือวัตถุประสงค์ ดังที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับจัดตั้ง ดังนั้น กิจการของบริษัททั้งสองรวมทั้งทรัพย์สินของ บริษัทซึ่งมีโรงงานผลิตเส้นไหมและใบห่อเกี่ยวรวมอยู่ด้วย หากใช้สินสมรสไม่ แต่เป็นของบริษัท ทั้งสองภายใต้การดำเนินการของกรรมการบริษัท หากจะเกิดความเสียหายหรือเกิดความเสียหาย ก็เป็นเรื่องที่กรรมการบริษัทจะรับผิดชอบต่อผู้ถือหุ้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1169 กรณีจึงไม่มีเหตุแยกสินสมรสตามปัญหาประการที่สาม ฎีกาของโจทก์ประการนี้ ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สี่ตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยไม่อุปการะเลี้ยงดูโจทก์ อันเป็น เหตุขอให้แยกสินสมรสหรือไม่ และปัญหาประการที่ห้าตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยต้องชำระค่า อุปการะเลี้ยงดูตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือไม่ เห็นสมควรวินิจฉัยไปพร้อมกันในส่วนค่า อุปการะเลี้ยงดูตามปัญหาดังกล่าวเดือนละ 300,000 บาท ที่โจทก์อ้างนี้ เป็นข้อตกลงระหว่างโจทก์ จำเลยกับนายอัศรินทร์ บุตรของโจทก์และจำเลย ในการเลิกจ้างหุ้นส่วนจำกัดนำชัยอุตสาหกรรม เนื่องจากมีปัญหานี้เกี่ยวกับภาษีอากร แล้วจัดตั้งบริษัทอาหารนำไทยพัฒนา จำกัด โดยโจทก์จะ ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวเพราะก่อปัญหานี้สินและติดการพนันดังกล่าวมาแล้วในปัญหาประการที่สอง แต่ ให้นายอัศรินทร์นำรายได้ของบริษัทดังกล่าวส่วนหนึ่งมาจ่ายเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์และจำเลย คนละ 300,000 บาท ซึ่งโจทก์ได้รับตลอดมา จนกระทั่งโจทก์ฟ้องหย่าจำเลยในคดีก่อน จึงไม่มีการ จ่ายเงินส่วนนี้ให้แก่โจทก์ เห็นว่า เงินค่าอุปการะเลี้ยงดูตามที่โจทก์ฟ้องเป็นของบริษัทที่นำมาจ่าย ให้แก่โจทก์และจำเลยเมื่อมีกำไร หากใช้ค่าอุปการะเลี้ยงดูที่คู่สมรสต้องอุปการะเลี้ยงดู ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1461 วรรคสอง อันจะถือเป็นเหตุให้แยกสินสมรสตาม มาตรา 1484 (2) ไม่ นอกจากนี้ยังได้ความตามราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2558 และวันที่ 22 พฤศจิกายน 2559 ว่า บริษัทอาหารนำไทยพัฒนา จำกัด ถูกกรมสรรพากรฟ้องต่อ ศาลล้มละลายกลางให้พิทักษ์ทรัพย์สินเด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่ง ให้พิทักษ์ทรัพย์สินเด็ดขาด เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2558 และพิพากษาให้ล้มละลาย เมื่อวันที่ 26

กรกฎาคม 2559 ตามคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล. 1557/2558 จึงเป็นข้อบ่งชี้ว่า บริษัทอาหาร นำไทยพัฒนา จำกัด มีหนี้สินล้นพ้นตัว ไม่มีรายได้ที่จะนำมาชำระค่าเลี้ยงดูโจทก์และจำเลยดั่งที่ ตกลง ทั้งได้ความว่าจำเลยมีหนี้สินจำนวนมาก ดังนั้นจะถือว่าจำเลยผิดข้อตกลงหาได้ไม่ ฎีกาของ โจทก์ตามปัญหาประการที่สี่ฟังไม่ขึ้น ฎีกาของจำเลยตามปัญหาประการที่ห้าฟังขึ้น อนึ่ง คดีนี้ โจทก์ฟ้องขอบังคับให้แยกสินสมรสและเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู จึงเป็นคดีปลดเปลื้องทุกข์อันไม่ อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ สำหรับคำขอให้แยกสินสมรสซึ่งต้องชำระค่าขึ้นศาลในแต่ละชั้นศาล เพียง 200 บาท และเป็นคดีปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ในส่วนคำขอให้ชำระค่า อุปการะเลี้ยงดู แต่คดีนี้เป็นคดีครอบครัวซึ่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธี พิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 155 บัญญัติให้รับยกเว้นไม่ต้องชำระ ค่าขึ้นศาลและค่าฤชาธรรมเนียม จำเลยให้การในส่วนสินสมรสที่โจทก์ขอแยกว่า กิจการของบริษัท ทั้งสองแห่งไม่ใช่สินสมรสแต่เป็นของบริษัททั้งสองแห่งไม่ถือว่าเป็นการโต้แย้งกรรมสิทธิ์ ส่วน เครื่องประดับเป็นของใช้ส่วนตัวเป็นสินส่วนตัวและมีไม่ถึงตามที่โจทก์อ้าง จึงเป็นคดีมีทุนทรัพย์ เฉพาะส่วนนี้เพียงกึ่งหนึ่ง คิดเป็นทุนทรัพย์ 86,890,000 บาท ซึ่งจะต้องชำระค่าขึ้นศาลเพียง 236,890 บาท โจทก์ชำระค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้น 453,308 บาท ชั้นอุทธรณ์และฎีกาชั้นละ 453,307 บาท จึงเกินมาจากที่ต้องชำระ จึงเห็นสมควรคืนให้แก่โจทก์ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยก คำขอให้ให้จำเลยชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูด้วยนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คืนค่าขึ้นศาลทั้งสามศาลส่วนที่โจทก์ชำระเกินมาโดยให้คงเหลือไว้ชั้นศาลละ 236,890 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมนอกจากที่สั่งคืนทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

กิริติ กาญจนรินทร์ · บุญมี จิตะศิริ · สุรางคนา กมลละคร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2854/2561>